

Šis dokuments ir izveidots vienīgi dokumentācijas nolūkos, un iestādes neuzņemas nekādu atbildību par tā saturu

► **B**

PADOMES DIREKTĪVA

(1991. gada 12. decembris)

attiecībā uz ūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti

(91/676/EEK)

(OV L 375 , 31.12.1991, lpp. 1)

Grozīta ar:

Oficiālais Vēstnesis

	Nr.	Lappuse	Datums
► M1 Eiropas parlamenta un padomes regula (EK) Nr. 1882/2003 (2003. gada 29. septembris),	L 284	1	31.10.2003

PADOMES DIREKTĪVA

(1991. gada 12. decembris)

attiecībā uz ūdeņu aizsardzību pret piesārņojumu, ko rada lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti

(91/676/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 130.s pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ⁽²⁾,

ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽³⁾,

tā kā dalībvalstīs dažos apgabalos nitrātu līmenis ūdenī paaugstinās un jau ir augsts, salīdzinot ar standartiem, kas noteikti Padomes Direktīvā 75/440/EEK (1975. gada 16. jūnijs) par dzeramā ūdens ieguvei paredzētā virszemes ūdens kvalitāti dalībvalstīs ⁽⁴⁾, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 79/869/EEK ⁽⁵⁾ un Padomes Direktīvu 80/778/EEK (1980. gada 15. jūlijs), kas attiecas uz cilvēku uzturam paredzētā ūdens kvalitāti ⁽⁶⁾, kurā grozījumi izdarīti ar 1985. gada Pievienošanās aktu;

tā kā Eiropas Kopienas ceturtajā rīcības programmā vides aizsardzībai ⁽⁷⁾ ir norādīts, ka Komisija ir paredzējusi iesniegt direktīvas priekšlikumu par tāda ūdens piesārņojuma kontroli un samazināšanu, kuru rada lauksaimniecības dzīvnieku turēšanas notekūdeņu izplūde un izplatīšanās un pārlicēģa mēslojuma izmantošana;

tā kā kopējās lauksaimniecības politikas reformā, kas izklāstīta Komisijas Zaļajā grāmatā "Kopējās lauksaimniecības politikas perspektīvas", norādīts, ka, kaut arī Kopienas lauksaimniecībā ir jāizmanto slāpekļa mēslošanas līdzekļi un kūtsmēsli, pārlicēģis mēslojuma izmantojums apdraud vidi, ka ir vajadzīga kopēja rīcība, lai atrisinātu problēmu, ko radījusi intensīva lauksaimniecības dzīvnieku audzēšana, un ka lauksaimniecības politikā vairāk jāņem vērā vides politika;

tā kā Padomes 1988. gada 28. jūnija rezolūcijā par Ziemeļjūras un citu ūdeņu aizsardzību Kopienā ⁽⁸⁾ Komisija ir aicināta iesniegt priekšlikumus Kopienas līmeņa pasākumiem;

tā kā lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti ir galvenais difūza piesārņojuma avots, kas ietekmē Kopienas ūdeņus;

tā kā tādēļ, lai aizsargātu cilvēku veselību un dzīvus resursus un ūdens ekosistēmas un lai nodrošinātu citus likumīgus ūdens izmantošanas veidus, ir jāsamazina ūdens piesārņojums, ko rada vai ierosina lauksaimnieciskas izcelsmes nitrāti, un jānovērš turpmāka šāda piesārņošana; tā kā šajā nolūkā ir svarīgi paredzēt pasākumus attiecībā uz visu slāpekļa savienojumu glabāšanu un ie-strādāšanu zemē un attiecībā uz dažām zemes apsaimniekošanas metodēm;

tā kā sakarā ar to, ka nitrātu radītais ūdens piesārņojums vienā dalībvalstī var ietekmēt ūdeņus citās dalībvalstīs, ir vajadzīga rīcība Kopienas līmenī saskaņā ar 130.r pantu;

tā kā, veicinot labu lauksaimniecības praksi, dalībvalstis var nodrošināt visiem ūdeņiem vispārēju aizsardzības līmeni pret piesārņojumu nākotnē;

tā kā dažām zonām, kur izmanto ūdeņus, ko īpaši apdraud piesārņojums ar slāpekļa savienojumiem, ir vajadzīga īpaša aizsardzība;

⁽¹⁾ OV C 54, 3.3.1989., 4. lpp. un OV C 51, 2.3.1990., 12. lpp.

⁽²⁾ OV C 158, 26.6.1989., 487. lpp.

⁽³⁾ OV C 159, 26.6.1989., 1. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 194, 25.7.1975., 26. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 271, 29.10.1979., 44. lpp.

⁽⁶⁾ OV L 229, 30.8.1980., 11. lpp.

⁽⁷⁾ OV C 328, 7.12.1987., 1. lpp.

⁽⁸⁾ OV C 209, 9.8.1988., 3. lpp.

▼B

tā kā dalībvalstīm ir jāidentificē īpaši jutīgās zonas un jāizveido un jāievieš rīcības programmas, lai samazinātu ūdens piesārņojumu ar slāpekļa savienojumiem īpaši jutīgās zonās;

tā kā šādām rīcības programmām būtu jāiekļauj pasākumi, kas paredzēti tam, lai ierobežotu visu slāpekli saturošo mēslošanas līdzekļu iestrādāšanu zemē un, jo īpaši, lai noteiktu īpašus ierobežojumus kūtsmēsliu lietošanai;

tā kā, lai nodrošinātu, ka pasākumi ir efektīvi, ūdeņi ir jāuzrauga un slāpekļa savienojumu mērīšanai jāizmanto standartmetodes;

tā kā ir atzīts, ka dažās dalībvalstīs hidroģeoloģiskais stāvoklis ir tāds, ka var paiet daudzi gadi, līdz uzlabosies ūdens kvalitāte, pateicoties aizsardzības pasākumiem;

tā kā ir jāizveido Komiteja, kas palīdz Komisijai jautājumos, kas attiecas uz šīs direktīvas īstenošanu un tās pielāgošanu zinātnes un tehnikas attīstībai;

tā kā dalībvalstīm ir jā sagatavo un jā iesniedz Komisijai ziņojumi par šīs direktīvas īstenošanu;

tā kā Komisijai ir regulāri jāziņo, kā šo direktīvu īsteno dalībvalstis,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Šīs direktīvas mērķis ir:

- samazināt ūdens piesārņojumu, ko rada vai izraisa lauksaimnieciskās izcelsmes nitrāti, un
- novērst turpmāku šādu piesārņojumu.

2. pants

Šajā direktīvā:

- a) "gruntsūdens": ūdeņi, kas atrodas zem augsnes virsmas piesātinājuma zonā un ir tiešā saskarē ar augsni vai augsnes apakškārtu;
- b) "saldūdens": dabā sastopams ūdens ar nelielu sāļu koncentrāciju, un parasti to uzskata par tādu, kas ir piemērots iegūšanai un apstrādei, lai ražotu dzeramo ūdeni;
- c) "slāpekļa savienojums": jebkura slāpekli saturoša viela, izņemot gāzveida molekulāro slāpekli;
- d) "lauksaimniecības dzīvnieki": visi dzīvnieki, ko audzē izmantošanai vai peļņai;
- e) "mēslojums": jebkura viela, kurā ir slāpekļa savienojums vai savienojumi, ko izmanto zemē, lai palielinātu veģetācijas augšanu; tas var būt kūtsmēsli, zivjaudzētavu atliekas un notekūdeņu dūņas;
- f) "ķīmiskais mēslošanas līdzeklis": jebkurš rūpnieciskā procesā iegūts mēslojums;
- g) "kūtsmēsli": lauksaimniecības dzīvnieku ekskrementi vai pakaišu un lauksaimniecības dzīvnieku izdalīto ekskrementu maisījums, arī pārstrādātā veidā;
- h) "iestradāšana zemē": materiālu pievienošana zemei, izkļiedējot uz zemes virsmas, ievadot zemē, ievietojot zem zemes virsmas vai sajaucot ar zemes virsējiem slāņiem;
- i) "eitrofikācija": ūdens bagātināšanās ar slāpekļa savienojumiem, kas izraisa aļģu un augstāko augu formu paātrinātu augšanu, radot nevēlamus ūdens organismu līdzsvara un attiecīgā ūdens kvalitātes traucējumus;
- j) "piesārņojums": lauksaimnieciskās izcelsmes slāpekļa savienojumu tieša vai netieša izplūde ūdens vidē, kuras dēļ tiek apdraudēta cilvēku veselība, tiek kaitēti dzīvajiem resursiem un ūdens ekosistēmām, ainavai vai citiem likumīgiem ūdens izmantošanas veidiem;

▼B

- k) "īpaši jūtīga zona": zemes, kas identificētas saskaņā ar 3. panta 2. punktu.

3. pants

1. Ūdeņus, ko ietekmē piesārņojums, un ūdeņus, ko varētu ietekmēt piesārņojums, ja netiek paredzēta darbība saskaņā ar 5. pantu, dalībvalstis identificē saskaņā ar I pielikumā izklāstītajiem kritērijiem.

2. Divu gadu laikā pēc šīs direktīvas paziņošanas dalībvalstis par īpaši jūtīgām zonām nosaka visas pašu teritorijā zināmās zemes platības, kur nonāk saskaņā ar 1. punktu identificēti ūdeņi un kas sekmē piesārņojumu. Sešu mēnešu laikā tās paziņo Komisijai par šo sākotnēji pieņemto sarakstu.

3. Ja ūdeņus, ko dalībvalsts noteikusi saskaņā ar 1. punktu, ietekmē piesārņojums no citas dalībvalsts ūdeņiem, kuri tieši vai netieši ieplūst tajos, dalībvalstis, kuru ūdeņi tiek ietekmēti, par attiecīgajiem faktiem var ziņot citām dalībvalstīm un Komisijai.

Nolūkā nodrošināt atbilstību šai direktīvai attiecīgās dalībvalstis, vajadzības gadījumā kopā ar Komisiju, organizē vajadzīgo saskaņošanu, lai identificētu konkrētos avotus un pasākumus, kas veicami, lai aizsargātu ietekmētos ūdeņus.

4. Dalībvalstis attiecīgi pārskata, vajadzības gadījumā groza vai papildina pieņemto jūtīgo zonu sarakstu vismaz reizi četros gados, lai ņemtu vērā pārmaiņas un faktorus, kas nebija paredzēti laikā, kad tika pieņemts sākotnējais saraksta variants. Par katru saraksta grozījumu vai papildinājumu tās informē Komisiju sešu mēnešu laikā.

5. Dalībvalstis ir brīvas no pienākuma noteikt īpaši jūtīgas zonas, ja saskaņā ar šo direktīvu tās izveido un visā valsts teritorijā piemēro rīcības programmas, kas minētas 5. pantā.

4. pants

1. Nolūkā nodrošināt vispārēju līmeni visu ūdeņu aizsardzībā pret piesārņojumu, četru gadu laikā pēc šīs direktīvas paziņošanas dalībvalstis:

- a) izveido labas lauksaimniecības prakses kodeksu vai kodeksus, ko lauksaimnieki isteno brīvprātīgi un kur jābūt noteikumiem, kas aptver vismaz II A pielikumā minētos punktus;
- b) vajadzības gadījumā izveido programmu, kur paredzēts, ka lauksaimniekiem tiek nodrošinātas mācības un informācija, kas veicina labas lauksaimniecības prakses kodeksa(-u) piemērošanu.

2. Dalībvalstis iesniedz Komisijai sīkus datus par saviem labas lauksaimniecības prakses kodeksiem, un Komisija informāciju par minētajiem kodeksiem iekļauj 11. pantā minētajā ziņojumā. Ņemot vērā saņemto informāciju, Komisija, ja tā uzskata to par vajadzīgu, var iesniegt attiecīgus priekšlikumus Padomei.

5. pants

1. Divu gadu laikā pēc 3. panta 2. punktā minētās jūtīgo zonu saraksta sākotnējās pieņemšanas vai viena gada laikā pēc katras 3. panta 4. punktā minētās saraksta papildināšanas 1. pantā noteikto mērķu īstenošanai dalībvalstis izveido rīcības programmas attiecībā uz noteiktajām īpaši jūtīgajām zonām.

2. Rīcības programma var attiekties uz visām īpaši jūtīgajām zonām dalībvalsts teritorijā vai, ja dalībvalsts uzskata par vajadzīgu, dažādām īpaši jūtīgajām zonām vai to daļām var izveidot dažādas programmas.

3. Rīcības programmās ņem vērā:

- a) pieejamos zinātniskos un tehniskos datus, galvenokārt par attiecīgo lauksaimnieciskas izcelsmes un citas izcelsmes slāpekļa piesārņojumu;
- b) vides apstākļus attiecīgās dalībvalsts attiecīgajos reģionos.

▼B

4. Rīcības programmas īsteno četru gadu laikā pēc to izveidošanas, un tās veido šādi obligāti pasākumi:

- a) III pielikumā uzskaitītie pasākumi;
- b) pasākumi, ko dalībvalstis ir noteikušas labas lauksaimniecības prakses kodeksā(-os), kas izveidots(-i) saskaņā ar 4. pantu, izņemot tos, kurus aizstāj III pielikumā uzskaitītie pasākumi.

5. Bez tam saskaņā ar rīcības programmām dalībvalstis veic tādas papildu pasākumus vai pastiprinātas darbības, kādas uzskata par vajadzīgām, ja sākumā vai atbilstīgi pieredzei, kas gūta rīcības programmu īstenošanā, izrādās, ka 4. punktā minētie pasākumi nebūs pietiekami 1. pantā noteikto mērķu sasniegšanai. Izvēloties šos pasākumus vai darbības, dalībvalstis ņem vērā to efektivitāti un izmaksas attiecībā pret citiem iespējamajiem aizsargpasākumiem.

6. Dalībvalstis izstrādā un īsteno piemērotas uzraudzības un kontroles programmas, lai novērtētu saskaņā ar šo pantu izveidoto rīcības programmu efektivitāti.

Dalībvalstis, kas 5. pantu piemēro visā valsts teritorijā, izraudzītajās mērījumu vietās uzrauga nitrātu saturu ūdeņos (virszemes ūdeņos un gruntsūdeņos), kas ļauj noteikt, kādā mērā ūdeņi ir piesāņoti ar lauksaimnieciskās izcelsmes nitrātiem.

7. Dalībvalstis vismaz reizi četros gados pārskata un vajadzības gadījumā groza rīcības programmas, iekļaujot papildu pasākumus, ko veic saskaņā ar 5. punktu. Par izmaiņām rīcības programmās tās informē Komisiju.

6. pants

1. Nolūkā noteikt īpaši jutīgas zonas un grozīt pieņemto īpaši jutīgo zonu sarakstu, dalībvalstis:

- a) divu gadu laikā pēc šīs direktīvas paziņošanas vienu gadu kontrolē saldūdeņu nitrāta koncentrācijas:
 - i) virszemes ūdens paraugu ņemšanas stacijās, kas noteiktas Direktīvas 75/440/EEK 5. panta 4. punktā, un/vai citās paraugu ņemšanas stacijās, kas raksturo dalībvalstu virszemes ūdeņus, vismaz reizi mēnesī un plūdu laikā biežāk;
 - ii) paraugu ņemšanas stacijās, kas raksturo dalībvalstu gruntsūdeņu atradnes, regulāri un ņemot vērā Direktīvas 80/778/EEK noteikumus;
- b) atkārtoto monitoringa programmu, kas minēta a) punktā, vismaz reizi četros gados, izņemot paraugu ņemšanas stacijas, kurās nitrātu koncentrācija visos iepriekšējos paraugos ir bijusi mazāka par 25 mg/l un kurās nav parādījušies neviens jauns faktors, kas varētu palielināt nitrātu saturu, minētajā gadījumā monitoringa programma ir jāatkārto tikai reizi astoņos gados;
- c) pārskata saldūdens virszemes ūdeņu, estuāra un piekrastes ūdeņu eitrofisko stāvokli reizi četros gados.

2. Izmanto mērījumu standartmetodes, kas izklāstītas IV pielikumā.

7. pants

Pamatnostādnes 5. un 6. pantā minētajam monitoringam var izstrādāt saskaņā ar 9. pantā noteikto procedūru.

▼ **B***8. pants*

Šīs direktīvas pielikumus var pielāgot zinātnes un tehnikas attīstībai saskaņā ar 9. pantā noteikto procedūru.

▼ **M1***9. pants*

1. Komisijai palīdz komiteja.
2. Ja ir atsauce uz šo pantu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK ⁽¹⁾ 5. un 7. pantu, ņemot vērā minētā lēmuma 8. panta noteikumus.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā noteiktais termiņš ir trīs mēneši.

3. Komiteja pieņem savu reglamentu.

▼ **B***10. pants*

1. Dalībvalstis par četrus gadu laikposmu pēc šīs direktīvas paziņošanas un par katru nākamo četrus gadu laikposmu iesniedz Komisijai ziņojumu, kurā ir V pielikumā izklāstītā informācija.
2. Ziņojumu saskaņā ar šo pantu iesniedz Komisijai sešu mēnešu laikā pēc tā laikposma beigām, uz kuru ziņojums attiecas.

11. pants

Pamatojoties uz informāciju, kas saņemta saskaņā ar 10. pantu, Komisija sešu mēnešu laikā pēc ziņojumu saņemšanas no dalībvalstīm publicē kopsavilkuma ziņojumus un tos dara zināmus Eiropas Parlamentam un Padomei. Ņemot vērā direktīvas un jo īpaši III pielikuma noteikumu īstenojumu, Komisija līdz 1998. gada 1. janvārim iesniedz Padomei ziņojumu, attiecīgā gadījumā pievienojot priekšlikumus šīs direktīvas pārskatīšanai.

12. pants

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvi un administratīvi akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības divu gadu laikā pēc tās paziņošanas ⁽²⁾. Par to dalībvalstis tūlīt informē Komisiju.
2. Kad dalībvalstis paredz šos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces.
3. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu svarīgākos noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, kuru reglamentē šī direktīva.

13. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

⁽¹⁾ Padomes Lēmums 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.).

⁽²⁾ Šī direktīva paziņota dalībvalstīm 1991. gada 19. decembrī.

I PIELIKUMS

KRITĒRIJI 3. PANTA 1. PUNKTĀ MINĒTO ŪDEŅU IDENTIFICĒŠANAI

- A. Ūdeņus, kas minēti 3. panta 1. punktā, identificē izmantojot, *inter alia*, šādus kritērijus:
- 1) vai virszemes saldūdeņi, jo īpaši tie, ko izmanto vai paredzēts izmantot dzeramā ūdens ieguvei, satur vai varētu saturēt, ja netiek noteikti pasākumi saskaņā ar 5. pantu, nitrātus koncentrācijā, kas pārsniedz koncentrāciju, kas noteikta Direktīvā 75/440/EEK;
 - 2) vai gruntsūdeņi nitrātu saturs ir vai varētu būt vairāk par 50 mg/l, ja netiek noteikti pasākumi saskaņā ar 5. pantu;
 - 3) vai ir konstatēts, ka dabīgie saldūdens ezeri, citas saldūdens krātuves, estuāra ūdeņi, piekrastes ūdeņi un jūras ūdeņi ir eitropiski vai var kļūt eitropiski tuvākā nākotnē, ja netiek noteikti pasākumi saskaņā ar 5. pantu.
- B. Piemērojot šos kritērijus, dalībvalstis ņem vērā arī:
- 1) ūdeņu un zemes fizikālos un vides raksturlielumus;
 - 2) pašreizējo izpratni par slāpekļa savienojumu izturēšanos vidē (ūdenī un augsnē);
 - 3) pašreizējo izpratni par to, kādas ir sekas pasākumiem, kas noteikti saskaņā ar 5. pantu.

*II PIELIKUMS***LABAS LAUKSAIMNIECĪBAS PRAKSES KODEKSS(-I)**

- A. Labas lauksaimniecības prakses kodeksā vai kodeksos, kas paredzēti tam, lai samazinātu piesārņojumu ar nitrātiem un lai ņemtu vērā apstākļus dažādos Kopienas reģionos, būtu jābūt noteikumiem, kas aptver elementus šē turpmāk, ciktāl tie ir nozīmīgi:
- 1) laikposmi, kad mēslojuma iestrādāšana zemē ir nepiemērota;
 - 2) nosacījumi mēslojuma iestrādāšanai zemē stāvās nogāzēs;
 - 3) nosacījumi mēslojuma iestrādāšanai ar ūdeni piesātinātā, applūdušā, sasalūšā vai ar sniegu klātā zemē;
 - 4) nosacījumi mēslojuma iestrādāšanai zemē tuvu ūdenstecēm;
 - 5) kūtsmēsļu glabātuvju ietilpība un konstrukcija, jo īpaši pasākumi, kas paredzēti tam, lai novērstu ūdens piesārņojumu, kas rodas, ja šķidrums, kas satur kūtsmēslus, un notekūdeņi no tādiem augu izcelsmes materiāliem kā, piemēram, skābbarība izplūst un iesūcas gruntsūdeņos un virszemes ūdeņos;
 - 6) metodes ķīmisko mēslošanas līdzekļu un kūtsmēsļu iestrādāšanai zemē, jo īpaši tās līmenis un viendabīgums, kas ļauj uzturēt barības vielu novadišanu ūdenī pieņemamā līmenī.
- B. Dalībvalstis savā labas lauksaimniecības prakses kodeksā(-os) var iekļaut arī elementus šē turpmāk:
- 7) zemes apsaimniekošana, jo īpaši augsekas sistēmas izmantojums un ilggadīgo kultūru audzēšanas zemes platību samērošana ar viengadīgo kultūru platību;
 - 8) tāda augu segas minimālā daudzuma uzturēšana (lietainajos) laikposmos, kas paredzēts tam, lai no augsnes absorbētu slāpekli, kas citādi piesārņotu ūdeni ar nitrātiem;
 - 9) mēslošanas plānu izstrāde katrai lauku saimniecībai atsevišķi un reģistru kārtošana attiecībā uz mēslojuma izmantojumu;
 - 10) tāda ūdens piesārņojuma novēršanu, ko apūdeņošanas sistēmu gadījumā rada ūdens noplūšana un uzsūkšanās ārpus augu sakņu sistēmas.

III PIELIKUMS

PASĀKUMI, KAS JĀIEKĻAUJ 5. PANTA 4. PUNKTA a) APAKŠPUNKTĀ MINĒTAJĀS RĪCĪBAS PROGRAMMĀS

1. Pasākumos iekļauj noteikumus attiecībā uz:
 - 1) laikposmiem, kad dažu veidu mēslojuma iestrādāšana zemē ir aizliegta;
 - 2) kūtsmēsļu glabātuvju ietilpību; šai ietilpībai ir jāpārsniedz ietilpība, kas vajadzīga glabāšanai visilgāko laiku no periodiem, kad ir aizliegta mēslojuma iestrādāšana zemē īpaši jutīgajā zonā, ja vien kompetentajai iestādei nevar pierādīt, ka kūtsmēsļu daudzums, kas pārsniedz faktisko glabātuves ietilpību, tiks aizvākts tā, netiek kaitēts videi;
 - 3) ierobežojumu mēslojuma iestrādāšanai zemē, saskaņā ar labu lauksaimniecības praksi un ņemot vērā attiecīgās īpaši jutīgās zonas pazīmes, jo īpaši:
 - a) augsnes apstākļus, augsnes tipu un slīpumu;
 - b) klimatiskos apstākļus, nokrišņu daudzumu un apūdeņošanu;
 - c) zemes izmantojumu un lauksaimniecības praksi, jo īpaši augsekas sistēmas;
 un kas pamatojas uz līdzsvaru starp:
 - i) kultūru paredzamo vajadzību pēc slāpekļa,

un
 - ii) slāpekli, ko kultūrām piegādā augsne un mēslošanas līdzekļi atbilstīgi:
 - slāpekļa daudzumam augsnē brīdī, kad kultūras sāk to izmantot lielos daudzumos (daudzumi, kas palikuši pāri ziemas beigās),
 - slāpekļa apgādei, pateicoties augsnē esošo organiskā slāpekļa rezervju tīrajai mineralizācijai,
 - apgādei ar slāpekļa savienojumiem no kūtsmēsliem,
 - apgādei ar slāpekļa savienojumiem no ķīmiskajiem un citiem mēslošanas līdzekļiem.
2. Šie pasākumi nodrošina, ka zemē iestrādāto kūtsmēsļu daudzums gadā attiecībā uz katru lauku saimniecības vai ganāmpulka vienību, ieskaitot pašus dzīvniekus, nepārsniedz noteikto daudzumu uz hektāru.

Noteiktais daudzums uz hektāru ir mēslošanas līdzekļu daudzums, kas satur 170 kg N. Tomēr:

 - a) pirmo četru gadu rīcības programmā dalībvalstis var atļaut mēslošanas līdzekļu daudzumu, kas satur līdz 210 kg N;
 - b) pirmo četru gadu rīcības programmas laikā un pēc tās dalībvalstis var noteikt daudzumus, kas atšķiras no iepriekš minētajiem. Šie daudzumi jānosaka tā, lai neskartu 1. pantā noteikto mērķu sasniegšanu, un tie jāpamato ar tādiem objektīviem kritērijiem kā, piemēram:
 - ilgi veģetācijas periodi,
 - kultūras ar lielu slāpekļa patēriņu,
 - liels tīro nokrišņu daudzums īpaši jutīgajā zonā,
 - augsnes ar īpaši lielu denitrifikācijas spēju.
 Ja kāda dalībvalsts atļauj atšķirīgu daudzumu saskaņā ar b) apakšpunktu, tā par to informē Komisiju, kas izskata tās pamatojumu saskaņā ar 9. pantā noteikto procedūru.
3. Dalībvalstis var aprēķināt 2. punktā minētos daudzumus, pamatojoties uz dzīvnieku skaitu.
4. Dalībvalstis informē Komisiju par to, kā tās piemēro 2. punkta noteikumus. Ņemot vērā saņemto informāciju, Komisija, ja tā uzskata par vajadzīgu, var iesniegt Padomei attiecīgus priekšlikumus saskaņā ar 11. pantu.

*IV PIELIKUMS***MĒRĪJUMU STANDARTMETODES****Kīmiskie mēslošanas līdzekļi**

Slāpekļa savienojumus mērī, izmantojot metodi, kas aprakstīta Komisijas Direktīvā 77/535/EEK (1977. gada 22. jūnijs) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz mēslošanas līdzekļu paraugu ņemšanu un analīzi ⁽¹⁾, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 89/519/EEK ⁽²⁾.

Saldūdeņi, piekrastes ūdeņi un jūras ūdeņi

Nitrātu koncentrāciju mēra saskaņā ar Padomes Lēmuma 77/795/EEK (1977. gada 12. decembris) 4.a panta 3. punktu, ar ko paredz vienotu procedūru informācijas apmaiņai attiecībā uz virszemes saldūdens kvalitāti Kopienā ⁽³⁾, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 86/574/EEK ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ OV L 213, 22.8.1977., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 265, 12.9.1989., 30. lpp.

⁽³⁾ OV L 334, 24.12.1977., 29. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 335, 28.11.1986., 44. lpp.

*V PIELIKUMS***INFORMĀCIJA, KAM JĀBŪT ZIŅOJUMOS SASKAŅĀ AR 10. PANTU**

1. Paziņojums par profilaktisko darbību, kas veikta saskaņā ar 4. pantu.
2. Karte, kas attēlo:
 - a) ūdeņus, kas identificēti saskaņā ar 3. panta 1. punktu un I pielikumu, katrā atsevišķā gadījumā norādot, kādi no I pielikumā minētajiem kritērijiem izmantoti identifikācijai;
 - b) noteikto īpaši jutīgo zonu atrašanās vietu, nošķirot esošās zonas un zonas, kas noteiktas pēc iepriekšējā ziņojuma.
3. Saskaņā ar 6. pantu veiktā monitoringa iznākumu kopsavilkums ar to apsvērumu izklāstu, sakarā ar ko ir identificēta katra īpaši jutīgā zona un grozīts vai papildināts īpaši jutīgo zonu saraksts.
4. Saskaņā ar 5. pantu sagatavoto rīcības programmu kopsavilkums un jo īpaši:
 - a) pasākumi, kas prasīti 5. panta 4. punkta a) un b) apakšpunktos;
 - b) informācija, kas prasīta III pielikuma 4. punktā;
 - c) papildu pasākumi vai pastiprinātas darbības, kas veiktas saskaņā ar 5. panta 5. punktu;
 - d) saskaņā ar 5. panta 6. punktu īstenoto monitoringa programmu rezultātu kopsavilkums;
 - e) dalībvalstu apsvērumi par aptuvenajiem termiņiem, kādos var sagaidīt, ka saskaņā ar 3. panta 1. punktu identificētie ūdeņi varētu reaģēt uz rīcības programmā paredzētajiem pasākumiem, kā arī norāde uz šo apsvērumu varbūtības līmeni.